

KAPITOLA PRVNÍ

„SUNDEJ TO,“ ozvalo se hlasitě a ostře, ale se zřetelnou snahou potlačit skryté emoce.

Dívka s cylindrem na hlavě a ve fraku, jejíž útlá silueta se rýsovala v okně, se otočila. „Nemyslela jsem to neuctivě,“ řekla váhavě a sundala si cylindr.

Beatrice se shovívavě podívala na svou mladší sestru. „Ovšemže ne. Promiň.“ Evangelinina krásná vážná tvář se rozzářila nesmělým úsměvem. Vrhla se na Beatrice a objala ji. Beatrice jí uhladila dlouhé tmavé vlasy, které jí jako dva závoje spadaly do čela, a jemně ji odstrčila. Otočila se k posteli, na níž byly rozloženy různé pánské svršky. „Kdo by si byl pomyslel, že otec má tolik šatstva?“ Beatrice držela v ruce kanárkově žlutou hedvábnou vázanku. „Nepamatuju si, že by tohle kdy nosil.“

„Vůbec si ho v tom nedovedu představit.“ Evangeline se rozhlédla po velké ponuré ložnici s vysokým stropem, zařízené těžkým, tmavým viktoriánským nábytkem rozestavěným podél stěn, na nichž byly stejně tmavé vzorované tapety, a pomyslela si, jak dobře to vše vystihuje otcovu nerudnou povahu. To, jak si ho pamatovala, nějak nešlo dohromady s nošením kanárkově žluté vázanky.

„Podívej se na tohle.“ Beatrice vytáhla zásuvku masivní mahagonové komody a zvedla ruku s několika šálami. „Hedvábne,“ řekla nevěřičně a nechala šály klouzat mezi prsty. „Úplně všechny.“ Pevně sevřela rty, což bylo pro Evangeline neklamným znamením, že bude zle. „Ty rozhodně nehodlám rozdávat londýnským chudým.“ Evangeline se ještě jednou podívala na svůj obraz ve vysokém zrcadle. Jestlipak by se dalo něco udělat z tohoto fraku, kdyby se vyndaly vycpávky a ustříhly šosy?

Beatrice popuzeně zvedla tmavě šedý kabát a začala ho skládat. „Ne, nemůžu tomu uvěřit!“ zvolala. „Teď se doopravdy zlobím.“

„Proč, co jsi zase našla?“ zeptala se Evangeline.

„Co jsem našla? Je to kašmír. Ten by stál víc, než dělá Mollyina mzda za celý rok.“ Beatrice vztekle hodila kabát na postel a prudce se otočila k oknu. Její pravidelná, poněkud ostře řezaná tvář lemovaná nazrzlymi vlasy, teď byla červená zlostí a výrazem připomínala rozlícenou kočku. „Já to nechápu. Nic nám nezanechal, a přitom měl všechny ty věci. Tak tohle taky nedostanou chudí.“

Evangeline se nesměle zasmála. „S takovou toho Eastendská dobročinná misie moc nedostane.“

Její sestra se nenechala žertováním vytrhnout ze své špatné nálady. „Něco z toho šatstva bychom mohly použít – smokingové košile můžeme přešít na blůzy a všechno tohle hedvábí,“ řekla, znovu zvedla šály a téměř láskyplně je hladila, „z toho taky něco uděláme.“

Evangeline se nakazila sestřiným vzrušením a vyndala ze skříně haldu brokátových a sametových vest. „Ach Beo, ty jsou krásné.“

Beatrice si je s údivem prohlížela. „Ty bychom mohly nosit skoro tak, jak jsou.“

„To by ses odvážila?“

„Odvážím se dělat spoustu věcí, teď když už se nemusíme nikomu zodpovídat.“ Bea vrhla na Evangeline vyzývavý pohled. „Otcova smrt dost podstatně rozšířila náš šatník.“ Vrátila se k třídění oblečení na posteli. „Ze všech košil, které si nebudeme chtít nechat, odstříhnu knoflíky.“

„Ale to nemůžeme, Beo. Co si o nás pomyslí v misií?“

„Mohou si myslet, co chtějí,“ rázně odvětila Beatrice a přešla k prádelníku, na němž ležela ozdobná stříbrná miska s manžetovými knoflíky, párem slonovinových kartáčů na vlasy s monogramem H. L. E., pouzdrém na brýle a nůžkami na nehty. Natáhla ruku pro nůžky, ale zarazila se, místo toho vzala do ruky vyšívané pouzdro na brýle, a když se na ně zadívala, měla najednou oči plné slz.

Evangeline hodila do velké lepenkové krabice několik párů bot; všimla si, že jsou ručně šité. Všechno je to trochu morbidní, pomyslela si, probírat se jeho oblečením, jako když červi obírají jeho kosti. Otrásla se. „Nenecháme si žádné boty ani kalhoty, že ne, Beo? Ty se všechny odnesou, že?“ Nedostala žádnou odpověď. „Beo?“ Otočila se a podívala se na sestru. „Ale Beo, drahoušku, co je ti?“

„Je to divné,“ řekla Bea, zatímco potlačovala vzlyk. „Je mi kvůli němu tak smutno, a přitom se na něj hrozně zlobím.“ Vzpomněla si, jak otec každý její nepatrný projev sebevědomí potlačil svým nesouhlasem nebo nedostatkem zájmu. „Skoro nic nám nedovolil, žádné opravdové vzdělání, žádný společenský život, žádné šaty, žádné vlastní peníze; nezanechal nám nic kromě domu, a teď tady nacházíme všechno to drahé luxusní oblečení. Je to záhada.“

Evangeline jenom doufala, že nezačne zase mluvit o tom, že je stará panna. Nenapadlo ji nic, čím by ji povzbudila;

ve třiceti už byla moc stará, než aby mohla čekat, že se vdá. Podala Beatrice kapesník, aby si utřela slzy. „Tohle pouzdro jsi mu vyšila ty, že, Beo?“

„Ano.“ Povzdechla si a roztržitě přejížděla nehtem po uzlíčích výšivky. „Nechal nás bez peněz a nepřipravené pro život. Nevím, co budeme dělat, ale stejně jsem ho milovala.“ Znovu si otřela oči.

„Ten je tvůj?“ Beatrice se překvapeně podívala na malý batistový kapesníček bohatě lemovaný bledě modrou krajkou, který jí Evangeline před chvilkou podala. „Našla jsem ho v téhle kapse.“ Evangeline ukázala na frak, který pořád ještě měla na sobě. „Ten nemohl patřit matce, když už je to tak dlouho, nebo snad ano?“

„Ne, to nemohl.“

Lydia, lady Eliottová, seděla se svým synem Arthurem ve velkém, luxusně zařízeném přijímacím pokoji v Kensingtonu. Držela se strnule napřímená na přečpané lesklé pohovce. Pohovka sice byla nepohodlná, to musela uznat, ale byla to nejnovější móda, a to pro Lydii znamenalo víc než pohodlí. Správný přízvuk, správné šaty, správný dům, správní přátelé – to všechno dává člověku pocit jistoty, a právě to Lydia potřebovala.

„Víš, ty dvě nebudou mít z čeho žít. Budeme jim muset pomáhat.“

Arthur se otočil od moderního elegantního koktejlového baru. „Chceš říct, že jim budeme dávat peníze?“ Tvářil se překvapeně.

„Panebože, to ne.“ Zasmála se. „Určitě toho nebudou potře-

bovat moc – nejsou na to zvyklé. Na to, že byly dcery lékaře s výnosnou praxí, vedly překvapivě skromný život.“

„Strýc Henry byl toho názoru, že žena patří do domácnosti,“ řekl Arthur na svých pětadvacet let trochu moc nabubřele.

„Já si to myslím taky, ale on ty dvě chudinky opravdu držel hodně zkrátka.“ Lydia to řekla s náznakem sympatie: sama taková omezení nezažila ani před svatbou od svých benevolentních rodičů, kteří na tom finančně nebyli moc dobře, ani po svatbě od svého bohatého a stejně benevolentního manžela. „Ach, White Lady, děkuju ti.“

„To není White Lady, ale Maiden’s Blush, došlo nám coin-treau.“

„No... i tak děkuju. Co máš ty?“

„Whisky, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“ V Lydiině úsměvu byl teď patrný náznak nesouhlasu. „Je to tvoje první?“

„Není to moje první a nebude to moje poslední a ty jsi pošetilá, že si děláš starosti kvůli mému pití. Piju mnohem míň než všichni kolegové u nás v kanceláři.“ Arthur vzal její ruku do svých, stiskl ji a věnoval matce svůj osobitý přímý, otevřený pohled. Byl si vědom toho, že matka ho považuje za zcela mimořádnou bytost, a neměl v úmyslu s ní nesouhlasit. Taky velmi přesně věděl, jak si ji naklonit.

Láskyplně se na něj usmála a usrkla si koktejlu. „Je vynikající, tahle Maiden’s Lady.“

„Ne, matko, Maiden’s Blush.“

„No... když už na ně přišla řeč, byly překvapené, poté co zjistily, jak málo jim tvůj strýc zanechal?“

„Malé Evangeline to úplně nedošlo, ale Beatrice to překvapilo a rozčílilo, a reagovala dost ostře.“ Na reakci svých

sestřenic vzpomínal s nechuťí. Beatrice požadovala důkazy a odmítala jeho projevy účasti. „Ty ano?“

„Já ano co?“

„Byla jsi překvapená?“

„Ani ne. Mám celkem přesnou představu, kam se část jeho peněz poděla.“

Arthur si už dlouho lámal hlavu, kolik toho jeho matka ví, ale nemělo smysl se jí ptát; dokázala stejně dobře prozrazovat tajemství jiných lidí jako chránit svá vlastní. „Já taky.“

„Hodný pan doktor nebyl vždycky tak moc hodný, že?“ Lydia se pobaveně podívala na syna, otočila se k zrcadlu a uhladila si hedvábné šaty na statných, ale pevných bocích. Arthur trochu zneklidněl, protože jeho matka vypadala jako kočka, která se dostala ke smetaně. Strýc Henry snad nemohl... Ne ne, to určitě nemohl. Potřebuje ještě jednu whisky, přesně to potřebuje. Přesto se ještě jednou pátravě zahleděl na matku.

„Tak a co teď s těmi děvčaty?“ pokračoval. „Trochu jsem přemýšlel.“

„Jsme unavené, už jsme toho pro dnešek udělaly dost, Evie.“ Sestry sestupovaly po schodišti, které působilo stejně bezútešně a nepřátelsky jako otcova ložnice, a snášely dolů poslední z několika velkých lepenkových krabic. Na odpočívadla pronikalo hnědozelenými vitrážemi, typickými pro pseudogotickou architekturu v Highgate, barevné světlo, které ponurost schodiště ještě zesilovalo, místo aby ji rozptýlilo.

„Mám hlad,“ oznámila Evangeline. „Pojď, půjdeme se najíst.“

„Ale Molly se ještě nevrátila.“

„Můžeme teď jíst, co chceme a kdy chceme, a můžeme si třeba i uvařit samy,“ prohlásila Evangeline rozverně.

Beatrice se láskyplně podívala na sestru. Evie ve své nevinné spontánnosti působila skoro jako dítě. „Tak dobře,“ souhlasila a vykročila do kuchyně. Na tmavě hnědém příborníku stála jejich večere přikrytá drátěným poklopem. „Studené kuře, to nepotřebuje moc vaření,“ zvedla do výšky džbán, „a odvar z ječmene.“ Evangeline na okamžik vypadala zklamaně. „Už vím.“ Rozzářila se a rozběhla se do spíže. „Tohle tomu dodá chuť.“ Nesla v rukou dvě lahve černého piva a sklenici indického chutney. „Molly to nebude vadit, je tam toho ještě spousta.“

„Chutney, nebo piva?“

„Piva,“ zasmála se Evangeline. „My tu opravdu porušujeme všechna pravidla.“ Ach, ta pravidla, pomyslela si, naše jídlo bylo stejně nudné jako náš život. Žádné smažené pokrmy, žádní přátelé, žádné moučníky, žádné večírky, žádné koření... „Ne ne ne!“ zvolala. „Nevěřím, že ta pravidla byla pro nás dobrá, tedy rozhodně ne všechna.“ A dodala: „Otec neměl pravdu.“

„No možná neměl vždycky pravdu, ale rozhodně byl dobrý lékař.“ Beatrice nakrájela studené kuře a rozložila ho i se salátem bez zálivky na talíře, které postavila na čistě vydrhnutý kuchyňský stůl, zatímco Evangeline nalévala pivo.

„Já si dám chutney s kuřetem, a ne kuře s chutney – a když byl tak dobrý lékař, proč nepřestěhoval svoji praxi na Harley Street?“ Beatrice, pobavená Evangelininou vehemencí, pozorovala, jak si na kuře nakládá půl sklenice chutney.

„Ale vždyť jsi ho znala. Byl rád, když za ním lidé museli chodit, a tím, že jsme bydleli v Highgate, matce znesnadňoval návštěvy u jejích známých.“

„Ale přesto je navštěvovala. Beo? Směla jsi někdy jít s ní? Kam tě brala? Co nosila na sobě?“ Evangeline už dávno znala odpovědi na všechny tyhle otázky a pamatovala si všechny detaily každé z Beatriciných návštěv Londýna, přesto pokaždé když je znovu slyšela, dokázala postřehnout další podrobnosti, které si pak schraňovala v paměti.

Její matka, již nikdy nepoznala, byla pro ni stejně skutečná jako její otec. Jak vypadala a jak se oblékala, její jemné elegantní ruce, její výtvarné nadání a originalita a vtip – všechno to, co se dozvídala od Beatrice, se spojilo do obrazu stejně zřetelného jako obraz kteréhokoli živého člověka.

Taky Beatrice vzpomínala na matku. Ano, občas směly na jedno odpoledne uniknout, aby navštívily obávanou tetu Lydii a strýce Richarda, přestože způsobnému sezení u tety Lydie se všemi jejími zoufalými snahami o uhlazenost se stěželo říkat únik. Po čaji stačily někdy zajít do Národní galerie, do Portrétní galerie nebo – což bylo nejlepší – do některé z menších moderních galerií, kde ji matka učila spontánně a nezapoujatě vnímat explozi barev a svobodu forem vystavovaných děl.

Ve dnech, kdy mohly odejít od tety Lydie dřív, brávala matka Beatrice do různých částí Londýna a ukazovala jí, kde dřív bydlela a chodila do školy. Chelsea, kde studovala malířství, bylo Beatriciným oblíbeným místem. Někdy se jim podařilo zajít na druhý, neformální čaj k některým z matčinyých bohémských přátel, kde s Beatrice jednali jako s dospělou a mluvili s ní jako s inteligentní osobou, jejíž názor je zajímavý. To pro ni byly nezapomenutelné zážitky, které byly na hony vzdáleny atmosféře jejich domova, kde otec i s její matkou zacházel jako s poněkud vzdorovitým dítětem. Můj malý poníku, říkával jí. Beatrice vzpomínala na náznak strachu hraničícího s hysterií, který občas zaslechla v matčině hlase.

Při takových příležitostech otec ztěžka položil ruku na matčina ramena a začal jí masírovat záda, což matku pokaždé uklidnilo. Ale Beatrice přesto měla pocit, že to od otce působí spíš jako hrozba než jako projev lásky. „Věci mezi manželi a manželkami,“ říkávala Kathleen, Mollyina matka, „nejsou vždycky tím, čím se zdají být.“

Evangeline vzdychla. Najednou se cítila úplně vyčerpaná. „Ach Beo, kéž bych to byla nebyla já.“

„Evie, máma věděla, že riskuje, když má dítě po všech těch potratech. A víš, stihla tě ještě vidět. To ji udělalo velmi šťastnou.“ Sestry se natáhly přes kuchyňský stůl a dotkly se navzájem rukama.

Evangeline si usrkla piva. „Tohle mi chutná.“

„Mně taky,“ ozval se hlas se silným irským přízvukem a do kuchyně vešla Molly, jejich mladá služebná. Se svým rozzářeným skřítkovským obličejem a živým temperamentem vnesla do ponurého domu závan čerstvého vzduchu. „Doufám, že jste mi nesnědly moje uzenáče a nechaly mi aspoň jednu lahev piva k večeři.“ Začala kmitat po kuchyni, dávat rybu na pánev a krájet chleba. Její uvolněné a přirozené chování k oběma sestrám nepramenilo z drzosti, ale z důvěrnosti. Přestože byla nyní jejich služebnou, byla vychovávána v jejich rodině skoro jako Evangelinina sestra. Její matka Kathleen směla zůstat v domě i po narození nelegitimní dcery. To nebyla ze strany doktora Eliotta ani tak laskavost, jako spíše nutnost, když jeho manželka po narození Evangeline zemřela.

„Tvých uzenáčů jsme se ani nedotkly, Molly. Jak se daří tvé sestřenici?“

„Moc špatně, slečno Evie. Ten mladý chlapec, co ho postřelili, taky umřel. Jejího otce budou pochovávat v sobotu – celá rodina tam pojedje nočním trajektem. Bude to velká sešlost.“